

тойзи законъ има голѣмъ важность служатъ голѣмнѣтъ — кавги и смущенія що станахъ въ послѣдни-тѣ времена и ёще ставать между Бжлгары-тѣ и Гржцы-тѣ, или погржчени-тѣ Бжлгары: — Гржци-тѣ, или погржчени-тѣ Бжлгари искахъ да докажатъ че „*Бжлгаринъ и Гржкъ е все едно и че нѣмало никаква разлика помеждъ имъ*“ а Бжлгари-тѣ се мжчяхъ и се мжчатъ да докажатъ (и справедливо!) че Бжлгаринъ и Гржкъ не е все едно; но че Бжлгаринъ-тѣ си е Бжлгаринъ (по законъ сжщности) а Гржкъ-тѣ — Гржкъ; и че не е все едно, ако въ Бжлгарски-тѣ черкови се чите и проповяда Слово-то Божіе по Бжлгарски, или по Гржцки; но че естествено и право е: *Бжлгари-шѣ да си чияшъ и служашъ по Бжлгарски; а Гржци-шѣ по Гржцки.*

III. Значеніе и полза закона удовлетворителнаго основанія.

§. 19.

Всичко на тойзи свѣтъ трѣба да си има едно основаніе (единъ темель); и колкото основаніе-то на едно какво да е вещественно, или уметвенно зданіе (една наука и проч.) е по крѣпко и по твѣрдо толкова и това паслѣднѣе-то бива по здраво и непреклонно и наопаки. — Спорядъ това, наши-тѣ мисли и наши-тѣ доказателства трѣба да иматъ *одно основаніе*; но често това основаніе на мисли-тѣ ни, или е не явно и трѣба да го тѣреимъ и объяснимъ, или нѣкъ мы, за да докажемъ нѣкое слѣдствіе, нѣкое явленіе, трѣба напредъ да докажемъ *основаніе-шо имъ*. — И тѣй, кога мы незнаемъ основаніе-то на едно нѣщо, забирамы да го тѣреимъ; и, за да го намѣримъ, забирамы да полагамы и да подполагамы: такива положенія (ипотези) или подположенія сѣ *опыти* за да намѣримъ истинно-то основаніе, отъ кое-то сетнѣ да произлѣзе